

Justitsministeren, medens det virkelige Forhold var, at Ministeren kun havde imødekommet et Ønske fra Udvalget om at sætte visse Ændringer i Form. Offentliggørelsen af dette fortrolige Dokument var saa meget beklageligere, som det førte til, at Højesterets Præsident paa dette urigtige Grundlag indledede en offentlig Polemik mod de formodede Ændringer. Udvalgets *Flertal* (Socialdemokrater og Radikale) har derfor fundet sig foranlediget til at henvende Folketingets Præsidiiums Opmærksomhed paa denne usædvanlige Fremgangsmaade, medens Venstre og Konservative modsatte sig denne Henvendelse (jfr. Bilag 4).

Udvalgets *Flertal* (Socialdemokrater og Radikale) indstiller Lovforslaget til Vedtagelse med nedenstaaende Ændringer, som man i øvrigt nærmere vil begrunde i Salen.

Et *Mindretal* (Kristen Amby, Duborg, Elgaard, Hasle, Løje, Victor Pürschel) kan ikke medvirke til Forslagets Gennemførelse.

Der skabes ved de stillede Ændringsforslag i Virkeligheden to Appelretter. Mindretallet ser heri en Erkendelse af, at de to Opgaver, der er søgt løst under eet, i Virkeligheden ikke har noget med hinanden at gøre. Dette ses saa meget klarere, naar man gennemgaar de for disse Retter gældende særlige Regler. Det vil da ses, at de ikke paa noget Punkt af Betydning er fælles. De to Retter har kun det fælles Træk, at der ikke i noget Tilfælde er Tale om Appel i dette Ords sædvanlige Betydning. Appel sker til Landsret og Højesteret, men netop ikke til den Ret, der kaldes Appelret.

Hvad Klager over Dommere angaar, anser Mindretallet det — ogsaa efter de foreslaaede Ændringer — for yderst tvivlsomt, om Oprettelsen af en særskilt Domstol til Paakendelse af saadanne Sager er stemmende med Grundloven. Faktisk synes Forslaget herigennem og gennem sin § 9 at give Dommerne ikke den grundlovsmæssigt tilsigtede stærkere Stilling, men en

svagere Stilling end den almindelige Tjenestemands.

Hertil kommer, at Klager over Dommere lykkeligvis i Praksis forekommer meget sjældent. Alle de virkelige betydende Sager maa antages at ville blive paaanket til Højesteret, hvorefter den særlige Garanti, som Rettens Sammensætning formenes at frembyde, kun findes paa et Mellemstadium. Det er fremdeles Retspræsidenterne, der har Myndigheden til at suspendere Dommere. Anke af disse, i Virkeligheden kriminelle, Sager skal ske i Civilprocessens Former. Alt dette viser, at Appelretten og dens Virken kun med Vanskelighed lader sig presse ind i det gældende System.

Hvad Genoptagelsessagerne angaar, erkender Mindretallet, at der foreligger et praktisk Spørgsmaal, der fortjener at tages op til Drøftelse, men der har efter Mindretallets Skøn ikke været levnet tilstrækkelig Tid til en forsvarlig Drøftelse. I saa Henseende beklager Mindretallet særlig, at man har afslaaet at lade det staaende Retsplejeudvalg faa Adgang til at udtale sig om de meget gennemgribende Ændringer til et Forslag, hvis Overensstemmelse med Grundloven fra meget sagkyndig Side er draget stærkt i Tvivl. Mindretallet har derfor helt afholdt sig fra at stille særlige Ændringsforslag og maa tilraade at stemme mod Loven.

I øvrigt erkender Mindretallet, at en Række af Ændringsforslagene, hvis man endelig vil have Appelretten, er Forbedringer. Mindretallet ser navnlig med Tilfredshed, at Bestemmelsen om, at der skulde sidde administrative Embedsmænd i Retten, helt er udgaaet, bortset fra Muligheden for, at den videnskabeligt uddannede Jurist kunde findes i Centraladministrationen. Mindretallet mener ogsaa, at Ændringsforslaget Nr. 9 rummer noget rigtigt, men er betænkeligt ved uden videre at indføre denne Bestemmelse i Retsplejeloven. Mindretallet forbeholder sig i øvrigt i Salen at gøre nærmere Rede for sin Opfattelse.

Da Flertallet i sin Betænkning beklager Indiskretioner med Hensyn til Udval-